

Terešin: Nerozumím.

Goldberg: Ptám se, jestli můžeme být přátelé.

Terešin: Jsme přátelé.

Goldberg: Ne, jsme obchodní partneři. Ale já se ptám, jestli můžeme být kromě toho i přátelé.

Terešin: Ano.

(Goldberg je trochu dojatý.)

Jedna věc.

Goldberg: Ano?

Terešin: Zítra u večere Lenina vynecháme.

Goldberg: Dobře. Leda že by se na něj někdo vysloveně zeptal.

Terešin: I kdyby se na něj někdo zeptal.

Goldberg: Tak zítra.

Dům Lucie Rosenové. Lucie, Hoffman.

Lucie: Já nevím jak mám začít. Mně je třicet pět let, ale ještě nikdy jsem si nenajímala soukromého detektiva. Na rozdíl od mého manžela. Vy jste pro něho pracoval, že?

Hoffman: Krátce.

Lucie: Najal si vás na mne?

Hoffman: Aha?

Lucie: Nemusíte mi to říkat. Tak mi poradte. Na co si vás tak lidé obvykle najímají?

Hoffman: Často manželku zajímá, jestli její muž skutečně přestal pít nebo hazardně hrát. Hodně klientů tvoří žárliví lidé, kteří podezírají partnera z nevěry, nebo zjišťují platební schopnost klienta, někdy je to prostě čekačka...

Lucie: Co to je?

Hoffman: Prostě se čeká, až někdo vyleze z kvartýru.

Lucie: Aha.

Hoffman: Někdy sledovačka a někdy jenom ztracená kočka nebo pes.

Lucie: Děláte i psy a kočky?

Hoffman: Z křesťanské lásky.

Lucie: Máte nějaké krycí jméno?

Hoffman: „Babe“.

Lucie: Takže máte svoje povolání rád.

Hoffman: Ale no tak... nestěžuji si.

Lucie: Co jste dělal před tím?

Hoffman: Trochu jsem sportoval. Baseball.

Lucie: To je roztomilé. Musíte mi o tom někdy vyprávět.

Hoffman: Takže o koho jde?

Lucie: Jmenuje se Lev Sergejevič Terešin.

(Hoffman si vše píše.)

Vy si to píšete?

Hoffman: Píšu v šifře. Nikdo kromě mě nebude schopen to přeložit. Terešin. Jak se to píše?

Lucie: Tak jak to říkám. T - e - r... Možná T - h - e.

Hoffman: Co to je za člověka?

Lucie: Je to vynálezce. Ale zároveň je to také hudebník.

Viděl jste ho někdy hrát?

Hoffman: Bohužel.

Lucie: Je to známý člověk.

Hoffman: Rus?

Lucie: Ano. Hrál pro Lenina.

Hoffman: Co vás na něm zajímá?

Lucie: Prosim?

Hoffman: Jakým způsobem mám o něm sbírat informace? Zajímá vás jako potenciální investice, nebo vám dluží peníze?

Lucie: Zajímá mě jako člověk.

Hoffman: To je moc obecné. Co konkrétně?

Lucie: Ruce.

Hoffman: Ruce?

Lucie: Ano, ruce. Co si to píšete?

Hoffman: Píšu si „ruce“.

Lucie: Víte, on má takové zvláštní ruce. Takové uhrančivé... Skoro jako by to byly oči. A zároveň ústa. Ty jeho ruce jsou tohle všechno dohromady.

Hoffman: Má ruce jako oči a ústa?

Lucie: Ano. Když jsem ho viděla poprvé, tak ty jeho ruce jako by ke mně mluvily. Ale to je jedno. Možná je to celé nesmysl. Omlouvám se, neměla jsem vás sem volat.

Hoffman: Ne, to je v pořádku. Máte v úmyslu mít s panem Terešinem poměr?

(Lucie významně neodpoví. Hoffman je konečně na známé půdě.)

Děkuju. Takže od toho se můžeme odpíchnout.

Takže nás zajímá všechno, co se týká pana Terešina, zejména jeho osobního života. Jak žije, s kým se stýká, jaké má názory.

Lucie: Ano.